

De aversie van herdershonden tegen retrievers

Veel herdershonden reageren agressief naar retrieverachtige plaat-voor-de-kop-stuiterballen-honden zoals labradors. De rasgroep herders en veedrijvers is een rasgroep die heel veel verschillende honden omvat. In deze groep zitten honden zoals de collie, gefokt om schapen te hoeden in de Schotse hooglanden, tot kelpies die duizenden schapen hoeden in Australië en tot herdershonden die met gemak duizenden koeien in Amerika in bedwang kunnen houden. Daarnaast zijn er herdershonden zoals de duitse herder of de beauceron of bouvier die naast hun hoedersfunctie ook eeuwenlang een bewakingsfunctie hadden. De verschillende functies die de tientallen herdershonden door de eeuwen heen hadden, maakt dat hun huidige gedrag en onderlinge communicatie net zo divers is als vroeger.

Het karakter van de herdershond

De doorsnee herdershond kan worden beschouwd als een marinier onder de honden: intelligente probleemoplossers die altijd alert zijn op eventuele problemen in hun omgeving. Daarnaast zijn zij gericht op hun 'missie', al dan niet zelf verzonnen, en niet bang om geweld te gebruiken als zij dat nodig achten.

De meeste herdershonden houden daarom niet van in hun ogen dwaze spring-in-het-velds en hebben geen geduld met de onstuimige 'hallo-wat-leuk-om-je-te-zien'-houding van bijvoorbeeld labradors. Hun aard, karakter en communicatie zijn zo totaal verschillend dat het geen wonder is dat de miscommunicatie tussen beide rassen vaak tot (ernstige) meningsverschillen kan leiden.

Labradors zijn eeuwenlang gefokt om urenlang in een boot of achter een bosje te wachten. Samen met een jager of met andere honden en mochten dus geen spoor van agressie vertonen naar soortgenoten. Over het algemeen zijn het nog steeds zeer sociale en vrolijke honden die andere honden standaard als (nieuwe) beste vriend verwelkomen. Zij vinden het heerlijk om met een grote grijns op de bek op een soortgenoot te springen of ze die soortgenoot nou kennen of niet. Die grijns zou een doorsnee herdershond het liefst er van af slaan, een situatie die dus vaak genoeg voorkomt omdat dit gedrag voor een herdershond als buitengewoon onbeleefd wordt beschouwd. Terwijl de doorsnee labrador geen snars begrijpt van het gesnauw (of erger) van een herdershond omdat hij, in zijn ogen alleen maar vriendelijk wil zijn. Een herdershond als een collie heeft een grote persoonlijke ruimte en wil vreemde honden beleefd snuffelend begroeten en wil geen gebeuk aan het lijf.

Hoe om te gaan met deze miscommunicatie

Wie is nu de ongemanierde hond? Eigenlijk geen van beiden. Beide honden reageren uit hun eigen aard en de eeuwen van selectie die er toe heeft geleid dat beide rassen hun eigen karakter met bijbehorende communicatie bezitten. De enige die hier verantwoordelijk voor is, is de eigenaar.

Een verantwoordelijke eigenaar begrijpt de aard en de behoeften van zijn hond en zorgt er voor dat zijn hond beschermd. Een goede eigenaar is waakzaam, beschermend en in staat om snel verdedigend op te treden, zowel wanneer je hond een andere hond lastig valt, als wanneer een andere hond jouw eigen hond. Wanneer je bij je hond bent, wees

er dan ook werkelijk voor hem. Let op zijn reacties op de wereld om hem heen. Plan van tevoren hoe je zult handelen in situaties waarvan je weet dat ze problematisch kunnen zijn. Wees iemand waarop hij kan rekenen wat er ook gebeurt. Zorg er voor dat je een eigenaar bent die heel goed oplet. Loop vooruit op situaties waarbij hij hulp nodig heeft en vermijdt situaties die hij niet aan kan en met agressie of weglopen kan reageren.

Bronnen

1. Sarah Wilson, gedragstherapeute/trainster/schrijfster, 2013.
2. Suzanne Clothier, Elemental Animal 2012.

